

maa siges at være det, at Meningerne vedbleve at staa afvigende fra hinanden, som det gav sig Udtryk i den sidste Afstemning, og at altsaa Spørgsmaalet ikke kan siges at være bragt til en saadan Løsning, at den ene Part er bleven overbevist, har søgt sig overbevist af den anden. Jeg kan ogsaa meget godt forstaa den Tvivl, der her maa rejse sig. Det er saa aldeles naturligt, naar man er vant til en vis Opfattelse af Vederlag, som har været brugt i hele den Tid, Rigsdagen — for ikke at tale om Provindsialstenderne — har bestaaet, som vistnok bruges alle andre Steder, at man betrageer den som nødvendig henhørende til den Ordning, som Grundloven har fastsat. Det er saa overordentlig naturligt, og jeg erkjender, at der fra den Side, som har troet, at Forslaget ikke er i Overensstemmelse med Grundloven, er fremsført vægtige Grunde. Jeg selv vil erkjende, at jeg, da jeg søgte at gjøre mig nøiere Rede for, hvorledes Forholdet i den Henseende er, gik til Undersøgelsen med en noget forudfattet Mening om, at Forslaget vistnok ikke kunde siges at være foreneligt med Grundloven. Jeg er imidlertid for mit Vedkommende kommen til den Opfattelse, at den Anskuelse ikke er rigtig, og jeg skal derfor ganske kort gjøre Rede for de Betragtninger, ifølge hvilke jeg mener, der ikke kan siges Noget paa den foreslaaede nye Ordning i Overensstemmelse med Grundloven, hvorfor jeg altsaa fra denne Side føler mig beroliget og istand til at kunne stemme for Lovforslagets Fremme, da jeg anser det for i og for sig i sig selv hensigtsmæssigt. Det er vigtigt her strax, naar man spørger om, hvorledes en Grundlovsbestemmelse skal forstaaes, hvad den indeholder af bindende Karakter, at gjøre sig til Udgangspunkt klart, at det er Grundlovens paagjældende Bestemmelse, som vi fortolke, der er bindende for os, og at det ikke er mulige Forhandlinger, Udtalelser, Anskuelser eller Meninger, som have været nærede paa den grundlovgivende Rigsforsamling, der ere bindende for os. Jeg gjør denne Bemærkning, fordi det er en meget almindelig, meget brugt og meget ofte misbrugt Gjenvei af dem, der have med Lovfortolkning at gjøre, ligesom at ile forbi Lovens egne Ord for at søge alle mulige andre Data og Argumenter og Oplysninger i Lovens Forhistorie. Det er nu i og for sig en meget interessant Undersøgelse, en saadan Undersøgelse af, hvad der er gaaet forud for Lovens Vedtagelse; den har altid stor historisk Interesse. Jeg anerkjender ogsaa, at den har Interesse for Fortolkningen; det kan være af Bigtighed at se derhen til, naar man ikke kan komme til at faae en

klar Afgjørelse, en Afgjørelse af, hvad der er den bestemte Mening ifølge selve Lovens Indhold. Saadanne Tilfælde kunne forekomme; men hvad jeg maa fastholde paa det Allerbestemteste, er, at man aldrig er berettiget til ved Hjælp af saadanne Oplysninger, der kunne hentes fra, hvad der er passeret forud, at lægge Andet ind i Lovens Ord, end hvad disse selv sige, eller lægge Mere ind i Loven, end den selv siger. Det tror jeg, er en god, rigtig og fuldstændig besjætt Fortolkningsregel, hvormed alle Parter, mener jeg, maa føle sig vel tilfredse. Ved alle Parter mener jeg alle dem, der kunne have nogen Interesse i Fortolkningen af et Lovspørgsmaal som dette. Det tror jeg, at man bør holde fast ved, at det er Grundlovsbestemmelsens eget Indhold, der er det Bindende for os, og ikke, hvad der maatte være gaaet forud eller er fremkommet paa den grundlovgivende Rigsforsamling. Nu har isvrigt den Ransagning, der er foregaaet af, hvad der var fremme paa den grundlovgivende Rigsforsamling, ikke med Hensyn til dette Punkt givet noget overordentlig stort Udbytte. Det er vist, at hele Spørgsmaalet om Vederlag eller Ikke-Vederlag var oppe, var meget stærkt fremme og blev debatteret; men dette specielle Punkt, som her er Tale om, har der aldeles ikke været rørt ved. Der har været en Afstemning om Spørgsmaalet, om Landsthinget skulde lønnes eller vederlægges med et Larsvederlag eller dagligt Vederlag, men heller ikke ved denne Afstemning som man ind paa dette specielle Punkt, og vi ere ved Oplysningerne om denne Afstemning ikke komne et eneste Punkt videre end til, hvad der staaer i Grundloven selv, hvor det jo utvivlsomt hedder, at det skal være et dagligt Vederlag. Man kunde nok, naar man kommer ud over det, som kan oplyses af selve de trykte Forhandlinger, spørge, om man ikke kunde skaffe Oplysninger om, hvad de paagjældende Medlemmer af den grundlovgivende Rigsforsamling have forudsat, ment, tænkt, uden at have sagt det; men er den Vej farlig overhovedet at lægge al Vægten paa, hvad de, der have deltaget i en vis Lovgivningsakt, have sagt, saa er det naturligtvis endnu meget mere farligt at lægge særlig Vægt paa eller lade sig bestemme væsentlig af, hvad disse Mænd have ment. Vi ere i det heldige Tilfælde, hvis man lægger nogen Vægt derpaa, at vi i begge Rigsdagens Afdelinger have Medlemmer, som vare med i den grundlovgivende Rigsforsamling, og det er altsaa muligt for os at faae Oplysning om, hvad disse Mænd have tænkt og ment dengang. Det er ikke altid sagt, at man vil være i det Tilfælde, vore Øster-